

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság

Kfv.V.35.202/2012/13.szám

A Kúria a dr. Oblat Péter ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Illés László jogtanácsos által képviselt Nemzeti Adó- és Vámhivatal Közép-magyarországi Regionális Adó Főigazgatósága alperes ellen adóügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2012. január 20. napján kelt 11.K.32.647/2011/6. számú ítélete ellen a felperes által 7. sorszám alatt előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán eljárva - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Kúria a Fővárosi Törvényszék 11.K.32.647/2011/6. számú ítéletét hatályon kívül helyezi, az alperes határozatát - az elsőfokú határozatra is kiterjedően - hatályon kívül helyezi, és az elsőfokú hatóságot új eljárásra kötelezi.

A felek az elsőfokú és felülvizsgálati eljárásban felmerült költségeiket maguk viselik.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 450.000 (négy százötvenezer) forint kereseti és 691.500 (hat száz kilencvenegyezer-öt száz) forint felülvizsgálati eljárási illetéket, a további feljegyzett 450.000 (négy százötvenezer) forint kereseti és 691.500 (hat száz kilencvenegyezer-öt száz) forint felülvizsgálati eljárási illetéket az állam viseli.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak helye nincs.

I n d o k o l á s

A felperes 2005-2008. években adószámmal nem rendelkező magánszemély volt, munkaviszonyban állt, bankszámlájára 2005. éven 4.783.828 Ft, 2006. évben 9.063.601 Ft, 2007. évben 8.646.469 Ft, 2008. évben 5.784.800 Ft összegű készpénzes, illetve átutalásos befizetést eszközölt több, mint száz magánszemély.

Az adóhatóság a felperesnél 2005-2008. évekre személyi jövedelemadó (a továbbiakban: szja), általános forgalmi adó (a továbbiakban: áfa) és százalékos egészségügyi hozzájárulás (a továbbiakban: eho) adónemekre bevallások utólagos vizsgálatára irányuló ellenőrzést végzett. A revízió során a felperes úgy nyilatkozott, hogy magánszemélyek a bankszámlájára átutalással, készpénzbefizetéssel az internetes oldalon értékesített számítástechnikai eszközök, könyvek, ruhák, használt gyermekjátékok, bútorok, mosógép vásárlások ellenértékét egyenlítették ki. A számítástechnikai eszközöket - interneten - Szlovákiából rendelte meg nagy mennyiségben, kedvezményes áron. Konkrétan nem nevezte meg beszerzései forrását és vevőit, vásárlásaira vonatkozó bizonylatot nem bocsátott a revízió rendelkezésére, előadása szerint a bankszámlát nem érintő értékesítéseiből befolyt ellenérték a bankszámlájára érkezett összeg 1-2%-át tette ki.

A revízió eredményeként hozott elsőfokú határozatban az adóhatóság a felperes terhére áfa, szja és eho adónemekben összesen 15.540.110 Ft adókülönbözetet írt elő, adóbírságot szabott ki, késedelmi pótlékot számított fel, bejelentési kötelezettség elmulasztása miatt pedig 50.000 Ft mulasztási bírsággal sújtotta. A határozat szerint a vizsgált időszakban a felperesnek nemcsak munkaviszonyból, hanem üzletszerűen végzett ingó értékesítésből is származott bevétele, amit a személyi jövedelemadóról szóló 1995. évi CXVII. törvény (a továbbiakban: Szja tv.) 4.§ (3) bekezdése, 16.§-a, 58.§ (8) bekezdése alapján önálló tevékenységből származó jövedelemként adózás alá kellett vonni, számlák hiányában 10%-os költséghányad figyelembe vételével. Az üzletszerű ingó értékesítési tevékenység

során a felperesnek áfa fizetési kötelezettsége is keletkezett az általános forgalmi adóról szóló többször módosított 1992. évi LXXIV. törvény (a továbbiakban: régi Áfa tv.) 4.§ (5) bekezdése, továbbá az általános forgalmi adóról szóló 2007. évi CXXVII. törvény (a továbbiakban: új Áfa tv.) 5. és 6.§-ai értelmében. A felperes bankszámlájára különböző magánszemélyektől érkezett utalások, készpénzbefizetések, továbbá bankszámlát nem érintő bevételek áfát is tartalmazó bruttó összegnek tekintendők, és a felperes nyilatkozatára figyelemmel 1,5%-os korrekciót alkalmazott a bankszámlát nem érintő termékértékesítések vonatkozásában. A felperes nem jogosult áfa levonásra, mert nem mutatott be beszerzéseire vonatkozó bizonylatot és nem igazolta, hogy honnan és milyen összegben vásárolt. Az adóhatóság elszámolandó adót, az adókülönbözet összegét, figyelemmel arra is, hogy a felperes bevallást nem nyújtott be, a fizetendő áfával azonos összegben határozta meg a régi Áfa tv. 28.§ (1) bekezdésére, 48.§-ára, az új Áfa tv. 32.0, 35.§-ára, 82.§ (1) bekezdésére, 119-120.§-ára, 131.§-ára, 179.§-ára hivatkozva, az eho adókülönbözetet az egészségügyi hozzájárulásról szóló 1998. évi LXVI. törvény 2-4.§-ai alapján írta elő. Az adóbírságot 50%-ban határozta meg arra alapítottnak, hogy az szja és áfa adónemekben az adóhiány bevétel eltitkolásával függ össze, eho adónemben pedig kivételes méltánylást érdemlő körülmény nem került feltárássra. A késedelmi pótlék felszámítását az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (a továbbiakban: Art.) 165.§-a alapján végezte el azzal, hogy kivételes méltánylást érdemlő körülményt nem észlelt, a mulasztási bírságot pedig az Art. 172.§ (1) bekezdés c) pontjára figyelemmel szabta ki.

A felperes fellebbezése alapján eljáró alperesi jogelőd a 2011. május 11. napján kelt határozatában az elsőfokú határozatot akként változtatta meg, hogy a felperes terhére előírt adókülönbözetet 14.402.273 Ft-ra, az adóbírságot 7.198.636 Ft-ra, a késedelmi pótlékot pedig 5.589.169 Ft-ra leszállította, az elsőfokú határozat rendelkezéseit egyebekben hatályában fenntartotta. A megváltoztatást azzal indokolta, hogy a „Cash Deposit” megjelöléssel szereplő bankszámlán lévő tételek nem minősíthetők a felperes adóköteles bevételének, ezért ezeket az ingó értékesítés kapcsán megszerzett bevételek összegénél figyelmen kívül kell hagyni.

Az Szja tv. 1.§ (3)-(4) bekezdései, 4.§ (1) bekezdése, továbbá az Art. 99.§ (2) bekezdése értelmében mindazon bevételeket, amelyek esetében nem igazolt, hogy adómentesek, adókötelesnek kell tekinteni. A felperes bankszámlájára érkezett befizetések, jóváírások önálló tevékenységgel, számítástechnikai eszközök és más ingóságok értékesítésével állnak összefüggésben, más jogcímre vonatkozó bizonyítékot a felperes nem bocsátott rendelkezésre. Jogszerűen járt el az elsőfokú adóhatóság, amikor a felperes nyilatkozatára figyelemmel 1,5%-os korrekciót vett figyelembe a bankszámlát nem érintő, önálló tevékenységből származó bevételek meghatározásakor. Az ingó értékesítési tevékenység az áfa szempontjából adóalanyiságot eredményező gazdasági tevékenységnek minősül, a felperest bejelentési kötelezettség terhelte, de ennek nem tett eleget, jogait nem az Art. 1.§ és 2.§-ai szerint gyakorolta, adókötelezettségeit nem teljesítette. Ingó értékesítési tevékenysége kapcsán az Szja tv. 58.§ (8) bekezdése szerinti üzletszerűség megállapítható, mivel a felperes szabályszerű eljárása esetén az e törvényhelyben rögzített feltételeknek megfelelt volna, jogsértő magatartására pedig előny szerzése érdekében nem hivatkozhat. Becslési eljárás lefolytatásának szükségessége nem merült fel, nem alkalmazható az Art. 108.§ (7) bekezdése, 110.§ b) pontja sem.

A felperes tévesen hivatkozott arra, hogy üzletszerű gazdasági tevékenység nem állapítható meg akkor, ha az alanyi adómentesség feltételei fennállnak, mert az alanyi adómentesség nem automatikusan jár, hanem azt választani kell. Az elsőfokú adóhatóság a felperesre nézve kedvező módon abból indult ki, hogy az üzletszerű ingó értékesítéssel megszerzett bevételek már tartalmazzák a fizetendő áfát. A levonási jog azonban az adózót csak erre jogosító dokumentum birtokában illeti meg, ilyet azonban a felperes nem bocsátott az adóhatóság rendelkezésére.

Az önálló tevékenységből származó jövedelemmel szemben az adóhatóság - az Szja tv. 18.§ (1) bekezdése szerint eljárva - a felperes számára kedvezőbb, 10%-os költséghányadot alkalmazta, mivel a felperes nem rendelkezett a tételes költségelszámoláshoz szükséges bizonylatokkal. A felperesnek az általános szabályok szerint kellett az áfát megfizetnie, így az Szja tv. 4. számú melléklet 1. pontja alapján az áfa összegét a felperes bevételei, költségei között nem mutathatja ki, ezért az első fokú adóhatóság nem csökkenthette a felperes bevételét a költségként elszámolt áfával.

A felperes keresetében az alperes határozatának elsőfokú határozatra is kiterjedő hatályon kívül helyezését és az elsőfokú adóhatóság új eljárásra kötelezését kérte.

Az alperes - a per során - a 2011. augusztus 24. napján kelt határozatában korábbi határozatát az elsőfokú határozatra is kiterjedően - elévülés miatt - akként változtatta meg, hogy a felperes terhére megállapított adókülönbözetet 13.835.273 Ft-ra, az adóbírságot 6.915.636 Ft-ra, a késedelmi pótlékot 5.346.169 Ft-ra leszállította, korábbi másodfokú határozata egyéb rendelkezéseit hatályában fenntartotta, és a felperes keresetének elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság ítéletében a felperes keresetét elutasította. Jogi álláspontja a következő volt:

Az alperes eleget tett az Art. 97.§ (4)-(6) bekezdései szerinti kötelezettségének, határozata megfelel az Art. 129.§ (1) bekezdés a)- b) pontjaiba foglaltaknak, a bizonyítékok helyes értékelésével, indokolási kötelezettségét is teljesítve megalapozott érdemi döntést hozott. A felperes nem bizonyította a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 164.§ (1) bekezdése alapján eljárva olyan konkrét tényállási elemet, amely iratellenes lenne, avagy téves ténybeli és jogkövetkeztetéseken alapulna.

A felperes ingó értékesítési tevékenységét nem jelentette be, nem vezette a törvényben előírt nyilvántartásokat, ingóságait magánszemélyeknek értékesítette. Keresetében csak állította, hogy az általa megjelölt befizetések az alperes nem vehette volna figyelembe, de ezt semmivel nem támasztotta alá, és a bankszámlájára érkezett utalások más jogcímére vonatkozó bizonyítékot a közigazgatási és a peres eljárás során sem mutatott be. A felperes érdemben nem cáfolta meg a nyilatkozatán alapuló adóhatósági döntés jogszerűségének megalapozottságát sem, ezért az adóhatóság helyesen járt el akkor, amikor 1,5%-os korrekciót alkalmazott. Az alperes érdemi döntése megfelel az Szja tv. 1.§ (3)-(4) bekezdéseiben, 4.§ (1) bekezdésében, az Art. 99.§ (2) bekezdésében foglaltaknak. Becslés az adott ügyben nem

volt alkalmazható, ennek törvényi feltételei a levonható áfa tekintetében sem álltak fenn.

Az Szja tv. 58.§ (8) bekezdése az üzletszerűséget áfa alanyisághoz köti, az áfa alanyiságot pedig a régi és az új Áfa tv. gazdasági tevékenység végzéséhez rendeli, aminek fogalmi eleme az üzletszerűség. Az szja, illetve az áfa fogalmi körében az üzletszerűség eltérő fogalom, az áfa rendszerében az üzletszerűség alatt a szó köznapi jelentését kell érteni, szemben az Szja tv. 58.§ (8) bekezdésével. A felperes ingó értékesítési tevékenysége áfa szempontjából adóalanyiságot eredményező gazdasági tevékenységnek minősül, bejelentkezési kötelezettségének azonban nem tett eleget. Az adókötelezettséget azonban az Art. 1.§ (9) bekezdése értelmében nem befolyásolja az, hogy a magatartás törvényi rendelkezésbe ütközik, az üzletszerűség megítélése az Szja tv. 58.§ (8) bekezdése értelmében nem függhet előzetes bejelentkezéstől, a felperes mulasztása nem teremthet lehetőséget adóelkerülésre. Az Alaptörvény 28. cikke kötelező értelmezési alapelvet ír elő, ebből következően az Szja tv. 58.§ (8) bekezdése az alperesi értelmezés elfogadása esetén érheti el „a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célját”. Az alanyi adómentesség nem automatikus, azt az adóalanynak választani kell, ezt utólag - kötelezettségének elmulasztása esetén - nem választhatja. A felperes azzal, hogy bejelentési kötelezettségének nem tett eleget, magát zárta el az alanyi adómentesség választásának lehetőségétől. Az alperes jogszerűen járt el, akkor, amikor ellenőrzése során utólag megállapította a felperes áfa adóalanyiságát, a bevételre az áfát felszámította, a bevallani elmulasztott szja-t és eho-t nem az ingó átruházás, hanem az önálló tevékenységre vonatkozó szabályok szerint határozta meg.

A felperes által becsatolt szakértői véleményben foglaltak nem fogadhatók el, mert jogszabályok értelmezése nem tekinthető „ténykérdésnek”. Az alperes határozata a felperes keresetében kifogásolt körben nem jogszabálysértő.

A felperes felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését, kereseti kérelmének helyt adó döntés meghozatalát kérte. Érvelése szerint az elsőfokú bíróság nem tett eleget a Pp. 206.§ (1) bekezdésében, 221.§ (1) bekezdésében foglaltaknak, tévesen értelmezte és

alkalmazta a jogvita eldöntésére irányadó jogszabályokat. Az Szja tv. 58.§ (8) bekezdése az üzletszerűség megállapíthatóságához két konjunktív feltételt támaszt, de esetében egyik sem teljesült, mivel áfa körbe nem jelentkezett be, adólevonási joga nem nyílt meg, ezért az alanyi adómentességi határ eléréséig ingó értékesítésére nem lehet az önálló tevékenységből származó jövedelemre vonatkozó szabályokat alkalmazni, az első fokú bíróság felülírta a jogi normát. Abból pedig, hogy teljesül az Áfa tv. gazdasági tevékenységre és áfa alanyiságra vonatkozó fogalma, még nem következik az is, hogy áfa fizetési kötelezettsége is keletkezett, ez utóbbira ugyanis az Áfa tv. speciális szabályokat állapít meg. Hangsúlyozta, hogy a 2012-től hatályos jogszabályi rendelkezésekre és ezekhez fűzött indoklásra figyelemmel sem alkalmazható a vizsgált időszakra az Szja tv. önálló tevékenységre vonatkozó szabályozása.

Az alperes ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában fenntartását kérte, fenntartotta a határozatában kifejtett jogi álláspontját. Kifejtette, hogy az alanyi adómentesség nem zárja ki az adóalanyiságot, az alanyi adómentesség nem automatikus, azt választani kell, a felperes azonban nem választott, ezért adózására az általános szabályok az irányadók. Téves az a jogi álláspont, mely szerint kizárólag az áfa alapját és összegét hitelesen igazoló okirat birtokában keletkezik áfa fizetési kötelezettség. Az önadózás önkéntes jogkövető magatartáson alapul, és az Szja tv. 58.§ (8) bekezdése csak az adójogi szabályozás egészére tekintettel értelmezhető helyesen. A felperes ingó értékesítési tevékenysége áfa szempontjából adóalanyiságot eredményező gazdasági tevékenységnek minősül. Az Szja tv. 58.§ (8) bekezdését nem a jogkövető állampolgárt hátrányos helyzetbe hozó szándékkal alkotta meg a jogalkotó. A 2011. év során hozott miniszteri indoklás nem tükrözheti a 2004. évben megalkotott jogszabály mögött álló jogalkotó szándékot, és nem kötelező erejű jogértelmezés.

A Kúria az ügyben - a Pp.11.§ (5) bekezdése alapján - az ügy bonyolultságára figyelemmel öttagú tanácsban járt el.

A felülvizsgálati kérelem részben, az alábbiak szerint

alapos:

A vizsgált időszakban és jelenleg is hatályos Art. 16.§ (1)-(2) bekezdései, 22.§ (1) bekezdése szerint adóköteles tevékenységet csak adószámmal rendelkező adózó folytathat, aki adószám megállapítása céljából köteles az adóhatóságnál bejelentkezni. A régi és az új Áfa tv. 3.§ a) pontja, 5.§ (1) bekezdése, illetve 2. § a) pontja, 6.§-a értelmében áfát kell fizetni a belföldön teljesített termékértékesítés és szolgáltatásnyújtás után, továbbá gazdasági tevékenységnek minősül a bevétel elérése érdekében rendszeresen vagy üzletszerűen végzett tevékenység, mennyiben ellenérték elérésére irányul vagy azt eredményezi, és végzése független formában történik. A kereskedelmi tevékenység gazdasági tevékenység. Az áfa szempontjából tehát - ellentétben az szja-val és az eho-val - nincs jelentősége annak, hogy az értékesítésből származik-e vagy sem nyereség, az adó a bevétel eléréséhez kötődik. Az Áfa tv. a perrel érintett időszakban nem határozta meg az üzletszerűség fogalmát, de ennek jelen ügyben azért nincs ügydöntő jelentősége, mert a felperes által végzett kereskedelmi tevékenység gazdasági tevékenységnek minősül, és áfa körbe tartozik. Az Áfa tv. szerinti kogens (kötelezően alkalmazandó) szabályozásból következően, a bejelentési kötelezettség elmulasztása esetén utólag már nem választható alanyi adómentesség, tehát, ha az adóhatóság a revízió eredményeként állapítja meg az áfa adóalanyiságot, akkor fel kell számítani az áfát (régai Áfa tv. 49.§, 51.§ (1) bekezdése, új Áfa tv. 187-190.§). Erre jelen ügyben is sor került, és az alperes és az első fokú bíróság megalapozottan és jogszerűen döntött e körben az Art. és az Áfa tv. előzőekben nevesített és későbbiekben megjelölt szabályai alapján. Az alanyi adómentesség nem vélelmezhető, "hivatalból" és utólag nem adható meg, ez csak a szabályszerűen bejelentkezett, nyilatkozatot tevő, alanyi adómentességet választó adózót illeti meg a törvényben meghatározott egyéb feltételek fennállása esetén. A kizárólag alanyi adómentes tevékenységet végzőnek nincs adólevonási joga, az alanyi adómentes áfa adóalany nem fizet és nem vonhat le áfát. Az általános szabályok szerinti adózó személy pedig az adólevonási jogát csak az adó alapját és összegét hitelesen igazoló bizonylat alapján gyakorolhatja, és - a felperes érvelésével ellentétben - az adófizetési kötelezettség a számlakibocsátástól függetlenül a

teljesítéssel keletkezik (régi Áfa tv. 18.§ (1) bekezdése, 35.§ (1) bekezdése, új Áfa tv. 55.§ (1) bekezdése, 120.§ (1) bekezdése, 127.§ (1) bekezdése). Osztja a Kúria az első fokú bíróság jogi álláspontját a tekintetben is, hogy a perbeli esetben - a levonható adó tekintetében - nem álltak fenn az Art. 110.§ b) pontja szerinti törvényi feltételek, ezért becslés alkalmazásának nem volt helye, és az Art. 108.§ (7) bekezdését sem alkalmazhatta az alperes, mert az adó alapja (a bevételek és ezek elszámolható költsége a felperesi nyilatkozatok, bankszámla adatok alapján és tételes költségelszámolás alkalmazhatatlansága miatt) megállapítható volt.

A Kúria már a Kfv. I. 35.721/2011/6. számú ítéletében is hangsúlyozta az alapelvi rendelkezések, jogelvek (rendeltetésszerű joggyakorlás, joggal való visszaélés tilalma, legalitás elve, adókikerülés, adóelkerülés helyett önkéntes jogkövető magatartás tanúsítása) szerepét a joggyakorlás és a jogalkalmazás területén, és foglalkozott azzal is, hogy miként kell elbírálni az olyan „adóalany magatartását, aki a jogszabályok figyelmen kívül hagyásával tevékenykedik”. A Kúria ebben az ítéletében nem tett olyan konkrét megállapítást, hogy a szabályszerűen be nem jelentkezett adózót is úgy kell tekintetni, mintha bejelentési kötelezettségét teljesítette volna, és ezzel egyidejűleg alanyi adómentességet választott volna, és adófizetési kötelezettség nélkül adólevonási jog illetné meg, hanem azt mondta ki, hogy „az adókötelezettséget, az adómértéket az adott gazdasági tevékenységre legmeghatározottabb szabály szerint kell megállapítani”.

A Kúriának jelen ügyben is abban a kérdésben kellett döntenie, hogy a felperes tevékenysége az Szja tv 58.§ (8) bekezdése alá tartozik-e vagy sem. Ennek a jogkérdésnek az eldöntésénél a Kúria nem hagyhatta figyelmen kívül az előzőekben hivatkozott elvek mellett azt sem, hogy „az adójogban a norma világosság kötelezettsége fokozottan terheli a jogalkotót. Amennyiben (...) a személyi kört és az adó alapját képező jövedelmet nem határozza meg pontos törvényi szintű szabály, az ilyen szabályozás nemcsak az Alkotmány 2.§ (1) bekezdésébe, hanem a 70/I-§-ában megfogalmazott (...) elvbe is ütközhet. Jogalkalmazói értelmezéssel nem tehető alkotmányossá a normavilágosság követelményének meg nem felelő szabályozás”(814/B/2004 AB

határozat). A normavilágosság, a szabályozás egyértelműsége alkotmányos követelmény az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdése és a jogalkotásról szóló 1987. évi XI. törvény 18.§-a és a 2010. évi CXXX. törvény 2.§ (1) bekezdése értelmében is.

Az Szja tv. perrel érintett időszakban hatályos 58.§-a az ingó vagyonátruházásból származó jövedelmet külön adózó jövedelemnek minősítette. Az Szja tv. 58.§ (8) bekezdése azonban akként rendelkezett, hogy nem alkalmazhatók a külön adózó jövedelemre vonatkozó szabályok, ha az ingó vagyontárgy átruházása üzletszerűen történik, mert ekkor az önálló tevékenységből származó jövedelemre vonatkozó szabályokat kell alkalmazni. Rögzíti e törvényhely azt is, hogy „E rendelkezés alkalmazásában üzletszerű az átruházás, ha ellenérték fejében történik, és az ügylettel kapcsolatban a magánszemélynek az általános forgalmi adó szabályszerűen bejelentkezett alanyaként az adólevonási joga megnyílik”. Ez utóbbi szabály a bíróságok és a felek jogértelmezése, nyilatkozatai és korábbi joggyakorlata értelmében is több együttes törvényi feltételt rögzít, amelyből az következik, hogy bármelyik hiánya kizárttá teszi az Szja tv. hatálya alá tartozó tevékenységek esetén az üzletszerűség megállapítását. Az előzőekben ismertetett szabályozást a jogalkotó az egyes adótörvények és azzal összefüggő egyéb törvények módosításáról szóló 2011.évi CLVI. törvényhez fűzött indokolás szerint nem tekintette egyértelműnek, és azért módosította, mert a korábbi - tehát a perrel érintett időszakban hatályos - szabályozás alapján "függetlenül attól, hogy az értékesítés az eset összes körülményei alapján kimeríti a hétköznapi és az általános forgalmi adó szerinti üzletszerűség fogalmát - az önálló tevékenységre vonatkozó szabályokat nem lehet alkalmazni, ha az értékesítő nem jelentkezik be áfa-alanyaként, vagy, ha bejelentkezik ugyan, de alanyi adómentességet választ".

Az előzőekben részletezettekből az következik, hogy a per eldöntésére irányadó szabályozás szerint az olyan átruházás (kereskedelmi tevékenység), amelyet a felperes is ellenérték fejében folytatott, nem mentesített az adószám kiváltása alól, azonban a tevékenységet mindaddig az ingó értékesítésre vonatkozó szabályok szerint lehetett folytatni, amíg az adólevonásra nem jogosító státusz

feltételei fennálltak. Ezzel a szabályozással tehát a jogalkotó előnyösebb adózást biztosított az adókötelezettségét nem teljesítő számára, és hátrányosabb helyzetbe hozta pl. azokat az adózókat, akik bár rendelkeztek adószámmal, nem választhattak alanyi adómentességet. A jogalkalmazó szervek nem hagyhatják figyelmen kívül a jogalkotói célt, a konkrét normákban megfogalmazott szabályt akkor, ha már ismert előttük a jogszabály módosítás indoka is, ezért a Kúriának azt kellett megállapítania, hogy az Szja tv. perrel érintett időszakban hatályos szabályai szerinti üzletszerűség törvényi feltételei a felperes esetében nem állapíthatók meg, ezért az ingó értékesítésből származó jövedelmét nem lehet önálló tevékenységből származó jövedelemként elszámolni. A felperes ingóértékesítésből származó bevételének, költségének, jövedelmének, adókötelezettségének megállapítására az Szja tv. vizsgált időszakban hatályos 58.§-a az irányadó.

A jogerős ítélet megfelel a Pp. 206.§ (1) bekezdésében és 221.§ (1) bekezdésében foglaltaknak, az első fokú bíróság eljárási jogszabálysértést nem követett el. A felperes e körben kifejtett érvelésére figyelemmel megjegyzi a Kúria, az a tény, hogy az első fokú bíróság nem fogadta el valamelyik fél jogi érvelését, még nem ad alapot eljárási jogszabálysértés megállapítására, és a perben szakértő meghallgatásának, kirendelésének szükségessége nem merült fel, mivel a jogkérdésben való döntés nem szakértői kompetencia, és a magánszakértői vélemény a perben a fél álláspontjaként értékelhető (Pp. 177.§ (1) bekezdése, BH1992.270.).

A Kúria az előzőekben kifejtettek miatt - a Pp. 275.§ (4) bekezdése és 339.§ (1) bekezdése alapján eljárva - ítéletének rendelkező részében foglaltak szerint határozott. Az új eljárás során az adóhatóságnak érdemi döntését a Kúria ítéletében kifejtett jogi álláspontnak megfelelően kell meghoznia.

A perköltségről a Kúria a Pp. 270.§ (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 81.§ (1) bekezdése alapján határozott.

A kereseti és felülvizsgálati eljárási illetékre vonatkozó ítéleti rendelkezések az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 42.§ (1) bekezdés a) pontjában, 50.§ (1) bekezdésében és a költségmentesség alkalmazásáról szóló 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13.§ (2) bekezdésében, 14.§-ában foglaltakon alapulnak.

Budapest, 2013. július 4.

Dr. Lomnici Zoltán sk. a tanács elnöke, Dr. Kárpáti Magdolna sk. előadó bíró, Dr. Kurucz Krisztina sk. bíró, Dr. Heinemann Csilla sk. bíró, Huszárné Dr. Oláh Éva sk. bíró

A kiadmány hiteléül:

tisztviselő